

jeg forstaa,« sagde hun. »Naa, stille! Jeg hører Salomon.«

Overvældet af Indtrykkene fra det rige Hjem og opfyldt af sin store Beslutning var Per imidlertid gaaet hjemad. Han havde lagt Vejen om ad nogle mennesketomme Sidegader, da han trængte til at være uforstyrret. Hans Tanker bevægede sig dog ikke udelukkende om Frk. Nanny. De gjorde Afstikkere allevegne hen — til hans Studiekammerater, til den gamle Oberst og navnlig til hans Hjem — men dvælede næsten længst ved en ham ganske ubekendt Mand, Dr. Nathan.

Sit Løfte tro havde nemlig Ivan Salomon sendt ham dennes meget omstridte Afhandling, der et Par Dage havde ligget hjemme paa hans Bord, uden at han havde gidet være over at læse den. Først den foregaaende Aften havde han givet sig til at blade i den men var da hurtigt blevet fængslet af dens Tone og Sprog, der var saa vidt forskellige fra, hvad han havde ventet sig af et saadant halvt videnskabeligt Arbejde. Han huskede de Bøger af en noget lignende Art — Martensens Etik f. Eks. — som han i sine Drengenaar havde maattet læse højt for sin Fader, hvad der næppe var bleven uden Indflydelse paa hans senere Ulyst til at beskæftige sig med anden Literatur end den, der strengt vedrørte hans Fag. Nu saa' han her klart og myndigt udtalt, hvad han dels gen-